

Η Χαραυγή

Ιανουάριος – Φεβρουάριος 2015
ΕΤΟΣ 81ον Αριθμός έκδοσης 1

Περιεχόμενα του
παρόντος τεύχους

PUBLISHED BY:

Dawn Bible Students Association
199 Railroad Avenue
East Rutherford, NJ 07073 U.S.A

www.dawnbible.com

Όλα τα δικαιώματα κατοχυρωμένα.
Παρακαλούμε να μας ενημερώσετε
άμεσα για τυχόν αλλαγή της
διεύθυνσής σας. Εσωκλείεται ένα
έντυπο συνδρομής του περιοδικού
και παρακαλείστε να το αποστείλετε
σε εμάς μαζί με τη νέα σας
διεύθυνση.

GRECIA: He Haravgi 199 Railroad Ave
East Rutherford NJ 07073 USA

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Η Ελπίδα της Παγκόσμιας
Ειρήνης 2

Διεθνείς Βιβλικές Σπουδές

Μοντέλο για την προσευχή 25

Ο Ιησούς προσεύχεται για
τους μαθητές του 28

Ο Ιησούς μεσιτεύει για εμάς 32

Προσευχόμαστε ο ένας για
τον άλλο 35

Το γλέντι και η νηστεία 39

Εξυπηρετώντας τους
γείτονες 42

Εξυπηρετώντας τους ελαχίστους
στη βασιλεία του Θεού 45

Ενδεδυμένοι καθώς και
Έτοιμοι 48

**The Dawn - Greek Edition
January/February 2015**

Πρώτα εκτυπώνονται 1934

Printed in USA

Η ΕΓΓΥΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

"Και εάν ανάστασις νεκρών δεν ήναι, ουδ' ο Χριστός ανέστη· και αν ο Χριστός δεν ανέστη, μάταιον άρα είναι το κήρυγμα ημών, ματαία δε και η πίστις σας."

– Προς Κορινθίους 15:13, 14 –

Η ελπίδα της ανάστασης θα πρέπει να έχει μεγαλύτερη σημασία φέτος από ποτέ, για κάποιον που έχει πλήρη εμπιστοσύνη στις υποσχέσεις του Θεού, Μόνο εκείνοι που έχουν ευλογηθεί έτσι από την όραση της πίστης είναι σε θέση να διαπεράσουν τα σκοτεινά σύννεφα του παρόντος, και να δούν πέρα από τα περίπλοκα προβλήματα του σήμερα, με τις ζωοποιές ευλογίες του αύριο του Θεού. Η πίστη στις υποσχέσεις του Θεού ότι θα εγείρει τους νεκρούς ενισχύεται από το γεγονός ότι στο παρελθόν έχει κάνει ακριβώς αυτό. Με βεβαιότητα μπορούμε να πούμε με τον απόστολο, "Αλλά τώρα ο Χριστός ανέστη εκ νεκρών, έγεινεν απαρχή των κεκοιμημένων." - Α 'Κορ. 15:20

Υπήρχε υψηλή ελπίδα στους μαθητές του Ιησού όταν ήταν μαζί τους στη σάρκα, δασκάσκοντας και ποιών θαύματα, ότι οι

υποσχέσεις του Θεού, που σέβονται τον Μεσσία, έμελλαν επιτέλους να εκπληρωθούν. Αυτοί ήσαν Εβραίοι, και αυτός ήταν ο Μεσσίας τους, του οποίου σπουδαία πράγματα είχαν υποσχεθεί. Καθημερινά κατέδειχνε ότι η θεία εξουσία και δύναμη λειτουργούσαν μέσα από αυτόν για την απόλυτη εκπλήρωση όλων των καλών σκοπών του Θεού καθώς αφορά τα τέκνα των ανθρώπων. Αυτός που θεράπευσε τους αρρώστους, καθάρισε λεπρούς, εξέβαλε δαιμόνια, και ανάστησε νεκρούς, θα μπορούσε σίγουρα να ελευθερώσει το έθνος τους από το ρωμαϊκό ζυγό. Οι μαθητές ήταν βέβαιοι ότι ο Μεσσίας του Ισραήλ, μαζί με τη βοήθειά τους, θα δημιουργήσει σύντομα τη βασιλεία του Θεού επί της γης κάτι το οποίο ήταν από μακρού αναμενόμενο και υπεσχημένο.

Ωστόσο, ξαφνικά και απροσδόκητα, ο Μεσσίας είχε παρθεί από τους μαθητές του και σταυρώθηκε. Οι ελπίδες και τα όνειρά τους που ήταν πηγή εμπνεύσεως, πρέπει να θρυμματίστηκαν στο έδαφος. Ο Αφέντης τους, ο Διδάσκαλός, και ο Κύριος ήταν νεκρός. Τα ανάμεικτα συναισθήματα από σύγχυση, απογοήτευση και θλίψη πρέπει να μάστισαν τους ένθερμους αυτούς ακόλουθους του Κυρίου, κατά τη διάρκεια εκείνων των ημερών του σκοταδιού, του απαίσιου, ενδιάμεσα του χρόνου που ο Ιησούς είχε κρεμαστεί πάνω στο Σταυρό και της αυγής, οπότε ο άγγελος φύλακας στεκόταν πάνω στο τάφο του αναγγέλωντας το εξής, «Αυτός δεν είναι εδώ: γιατί έχει αναστηθεί.» (Ματθ. 28:6)

Αυτά τα νέα που ευφραίνουν την καρδιά διαδόθηκαν γρήγορα από τον ένα μαθητή στο άλλο. Υπήρχε μεγάλη χαρά και αναγέννηση της ελπίδας απο πλευράς τους.

Η ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

Στην πρώτη επιστολή του προς τους αδελφούς στην Κόρινθο, ο απόστολος Παύλος απαριθμεί τις αποδείξεις με τις οποίες είχε στοιχειοθετηθεί το γεγονός της ανάστασης του Ιησού. Είπε ότι ο αναστημένος Κύριος "5 και ότι εφάνη εις τον Κηφάν, έπειτα εις τους δώδεκα· 6 μετά ταύτα εφάνη εις πεντακοσίους και επέκεινα αδελφούς διά μιας, εκ των οποίων οι πλειότεροι μένουσιν έως τώρα, τινές δε και εκοιμήθησαν· 7 έπειτα εφάνη εις τον Ιάκωβον, έπειτα εις πάντας τους αποστόλους· 8 τελευταίον δε πάντων εφάνη και εις εμέ ως εις έκτρωμα." - Α Κορ. 15:5-8

Όπως ο απόστολος αναφέρει, υπήρχαν ακόμα πολλά εν ζωή άτομα που ζούσαν στην εποχή του, τα οποία είχαν προσωπική γνωριμία με τον Ιησού (ενώ ήταν αυτός ακόμη στη σάρκα), και που τον είχαν δει τον Ιησού αφού είχε αναστηθεί εκ των νεκρών. Η μαρτυρία αυτών των πιστών μαρτύρων ήταν καθ'όλα επαρκής για να πείσει τους νέους πιστούς για το μεγάλο θαύμα που είχε κάμει ο Θεός με το να εγείρει, εκ των νεκρών, τον Δάσκαλό τους. Ωστόσο, προφανώς, υπήρχαν κάποιοι στην Πρώτη Εκκλησία που αμφισβητούσαν ότι κάποιος άλλος εκτός από τον Ιησού θα μπορούσε να αναστηθεί,

γιατί ο απόστολος Παύλος ερωτᾷ, "12 Εάν δε ο Χριστός κηρύττηται ότι ανέστη εκ νεκρών, πως τινές μεταξύ σας λέγουσιν ότι ανάστασις νεκρών δεν είναι;" - Εδαφ. 12

Η εβραϊκή αίρεση των Σαδδουκαίων δεν πίστευαν στην ανάσταση, και ενδεχομένως κάποιο μέρος από αυτή την ομάδα είχε έρθει μεταξύ των πρώτων Χριστιανών. Αυτοί, ίσως, είχαν εν μέρει δεχθεί τον Ιησού ως Μεσσία, αλλά δεν ήταν πρόθυμοι να πιστέψουν όλα όσα εδίδαξε, ούτε όλα όσα οι προφήτες είχαν προείπει για αυτόν, συμπεριλαμβανομένης της αναστάσεώς του. Στην καταπολέμηση αυτής της ψευδούς άποψης, ο Παύλος εξακολουθεί να δείχνει πώς τέτοιες δοξασίες θα εκμηδένιζαν ολόκληρο το θεμέλιο πάνω στο οποίο η χριστιανική πίστη και η ελπίδα έχουν βασιστεί. Αυτό θα σήμαινε, λέει ο ίδιος με τη συλλογιστική του, ότι ακόμη ο ίδιος ο Ιησούς, ο αρχηγός και ο Μεσσίας τους, θα ήταν νεκρός, και όχι ζωντανός. Αυτό, με τη σειρά του, θα σήμαινε ότι όλοι όσοι υπήρξαν μάρτυρες της αναστάσεώς του, ήσαν, στην πραγματικότητα, ψευδομάρτυρες. - Εδαφ. 13-15

Ο Παύλος μας υπενθυμίζει περαιτέρω ότι, αν ο Χριστός δεν ανέστη, αυτό πάει να πει ότι εξυπηρετούμε ενα χαμένο σκοπό, και ότι οι διωγμοί μας ως ακόλουθοί του δεν έχουν νόημα. (Εδαφ. 17) Τα μέλη της Πρώτης Εκκλησίας διακινδύνευσαν τη ζωή τους στο να είναι ακόλουθοι του Χριστού. Αλλά γιατί «να βρισκόμαστε σε κίνδυνο κάθε ώρα»

έτσι, αν ο Ιησούς εξακολουθεί να είναι νεκρός βεβαίως, και δεν υπάρχει καμία ελπίδα της ανάστασης για οποιονδήποτε από τους νεκρούς;; Γιατί τότε "Βαπτίζομεθα υπερ των νεκρών", ρωτάει Ο Παύλος, αν ο κόσμος, για του οποίου το τελικό όφελος θέτουμε εμείς στη γραμμή τη ζωή τη δικιά μας, δεν πρόκειται να βρεϊ καμιά βοήθεια με αυτόν τον τρόπο;; (Εδαφ. 29,30) Οι αφιερωμένοι ακόλουθοι του Ιησού βαπτίζονται στην ομοιότητα του θανάτου του Ιησού, με την ελπίδα ότι θα αναστηθούν κατά την ομοιότητα της ανάστασής του, αλλά δεν θα μπορούσε να υπάρξει ποτέ καμία ομοιότητα με μια ανάσταση που δεν έχει συμβεί ποτέ.s

Αν δεν υπάρχει ανάσταση των νεκρών, τότε όλοι όσοι έχουν κοιμηθεί εν Χριστώ έχουν, στην πραγματικότητα, "χαθεί" επιμένει ο Παύλος. (Εδάφ. 18) Αυτό θα σήμαινε ότι ο σκοπός του Θεού δίνοντας τον Υιό του για Λυτρωτή για τον άνθρωπο, είχε σαφώς αποτύχει, γιατί δε διαβάζουμε ότι «ο Θεός τόσο αγάπησε τον κόσμο, ώστε έδωσε τον Υιό του τον μονογενή, ότι όποιος πιστεύει σ'Αυτόν δεν θα χαθεί, αλλά να έχει ζωή αώνια.»;; "(Ιωάννης 3:16) Πόσο αλάνθαστα διέκρινε ο Παύλος, και πόσο απλά ο κάθε μαθητής του Χριστού θα πρέπει να διακρίνει, ότι η ελπίδα του, καθώς και εκείνη του κόσμου, εξαρτάται από την άσκηση της θεϊκής δύναμης στην έγερση των νεκρών. Ο απόστολος λέει ότι η διαβεβαίωσή μας για την ικανότητα του Θεού να κάνει αυτό, έγκειται

στο γεγονός ότι ο Ιησούς έγινε «απαρχή των κεκοιμημένων." - Α Κορ. 15:20

Η ομοιότητα της εποχής μας

Όταν ο Ιησούς είχε ληφθεί από τους μαθητές του και μετά σταυρώθηκε, ήταν μπερδεμένοι και αποθαρρύνονταν, επειδή δεν καταλάβαιναν το θείο σχέδιο που εκπονείτο από τον ίδιο. Σήμερα, ένα μεγάλο μέρος του κόσμου είναι μπερδεμένο από τις εξελίξεις των γεγονότων που απειλούν να καταστρέψουν, ή τουλάχιστον να αποδυναμώσουν σε μεγάλο βαθμό, αυτά που έχουν θεωρηθεί ως μακροχρόνιοι θεσμοί του Χριστιανισμού. Η δυσκολία τώρα, όπως και τότε, είναι η γενική αδυναμία να κατανοήσει κανείς τι συνιστά τον παρώντα σκοπό του Θεού στη γη.

Ο Ιησούς ήταν ο Μεσσίας, και οι μαθητές το πίστευαν αυτό. Επιπλέον, πίστευαν ότι θα δημιουργήσει ένα παγκόσμιο βασίλειο, και ότι θα συμμετάσχει μαζί του στη δόξα της βασιλείας αυτής. Δεν κατάλαβαν ότι θα πρέπει πρώτα να υποφέρει και να πεθάνει ως Λυτρωτής του ανθρώπου. Αυτό το έμαθαν αργότερα, και στη συνέχεια χάρηκαν στο σταυρό του Χριστού, και τι σήμαινε για αυτούς το χυμένο αίμα του, και τι θα σημαίνει αργότερα σε όλη την ανθρωπότητα.

Λίγο μετά, και αφού οι απόστολοι είχαν αποκοιμηθεί στο θάνατο, η εκκλησία ανέπτυξε σταδιακά την ιδέα ότι θα πρέπει να θεσπιστεί η μεσσιανική βασιλεία εδώ και τώρα, χωρίς να

περιμένουν την επιστροφή του Ιησού Χριστού ως νόμιμος βασιλιάς. Αυτή η λανθασμένη θεωρία απέτυχε να λάβει υπόψη μια πολύ σημαντική φάση μέσ' στο σχέδιο του Θεού, δηλαδή, τα βάσανα και το θάνατο των μελών του σώματος του Χριστού—το μικρό ποίμνιο—το οποίο έπρεπε να ολοκληρωθεί πριν απο τη έναρξη της βασιλείας του Χριστού.

Οι περισσότεροι εν τω φανερώ (δηλ. καθ' ομολογίαν) Χριστιανοί σκόνταψαν πάνω στην ίδια αλήθεια σχετικά με τους ακολούθους του Δασκάλου, όπως έκαναν και οι πρώτοι μαθητές σε σχέση με τον ίδιο τον Κύριο. Για τους δύο μαθητές στο δρόμο προς Εμμαούς, ο Ιησούς εξήγησε ότι ήταν απαραίτητο πρώτα απ' όλα ότι ο Χριστός θα πρέπει να υποφέρει, και στη συνέχεια, να εισέλθει εις την δόξα του. (Λουκάς 24:13-32) Κατανόησαν το νόημα και χάρηκαν στις συνέπειές της. Έμαθαν αργότερα ότι τα παθήματα του Χριστού δεν είχαν όντως ολοκληρωθεί στο Γολγοθά, διότι περιλαμβάνονταν και αυτά του «σώματος» των μελών του. Άρα, τη δόξα της βασιλείας έπρεπε να εξακολουθήσουν να την περιμένουν έως ότου να γίνει πλήρες το "σώμα του Χριστού". (Α Κορ. 12: 12, 27) Λίγο καιρό μετά την εποχή των αποστόλων, αυτή η ζωτικής σημασίας αλήθεια άρχισε να λησμονείται, και ως εκ τούτου, εκεί ακολούθησαν οι άκαρπες προσπάθειες ορισμένων φιλόδοξων μελών της εκκλησίας να γίνει η δόξα της βασιλείας πρόωρα.

Παρατηρώντας το από ένα πλεονεκτικό σημείο του σήμερα, είναι προφανές ότι οι προσπάθειες αυτές δεν έχουν καταφέρει για τους σκοπούς που αναφέρονται στην Αγία Γραφή σχετικά με την βασιλεία του Θεού. Οι παραδοσιακές χριστιανικές ομολογίες έχουν χάσει ένα μεγάλο μέρος της δύναμης και της επιρροής τους, και τα έθνη που κάποτε οικοδόμησαν και διατήρησαν, έχουν κατακερματιστεί και να αποδυναμωθεί σοβαρά. Εξαιτίας αυτού, πολλοί αναρωτιέμαι τώρα αν ο Χριστιανισμός έχει αποτύχει με το σκοπό του. Βεβαίως, η πίστη των ειλικρινών εκκλησιαζόμενων με την ικανότητα του Χριστιανισμού να σώσει τον κόσμο από τις δυσκολίες τις και απορίες που αντιμετωπίζει, έχει αποτύχει. Όπως ήταν λανθασμένες οι προσδοκίες των μαθητών για τον Ιησού που τελικά απέτυχαν όταν σταυρώθηκε, έτσι είναι ψευδείς και οι προσδοκίες των πολλών χριστιανών σήμερα που αποτυχαίνουν.

Ακριβώς όπως οι ελπίδες των μαθητών ήταν λάθος, διότι δεν έλαβαν υπόψη την αναγκαιότητα του πόνου και του θανάτου του Ιησού, έτσι και οι ελπίδες πολλών σήμερα είναι και αυτές λανθασμένες επειδή αποτυγχάνουν να διακρίνουν την αναγκαιότητα του πόνου και του θανάτου των μελών του σώματος "του Χριστού".

Σήμερα ο κόσμος είναι γεμάτος με το σκοτάδι και το προαίσθημα για κάτι κακό, αλλά ο Θεός εξακολουθεί να είναι σε θέση να κάνει

θαύματα. Η ανάσταση του Ιησού δεν ήταν τίποτα παρά μια αρχή ενός προγράμματος απο θαύματα τα οποία, όταν ολοκληρωθούν, θα έχουν φέρει την ειρήνη, την υγεία, την ευτυχία και την αιώνια ζωή για όλη την ανθρωπότητα, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που είναι τώρα νεκροί. Αυτή είναι η διαβεβαίωση που ελέγχει την καρδιά η οποία, λόγω της πραγματικότητας της ανάστασης του Ιησού, θα πρέπει να διαπερνεί την καρδιά του καθενός από τους ακολούθους του, παρά τα προβλήματα τα οποία αυξάνονται παντού σε όλο τον κόσμο. Πράγματι, ο Ιησούς ήταν αναστημένος από τους νεκρούς, και έγινε η «απαρχή των κεκοιμημένων.» - Α 'Κορ. 15:20; Ιωάννης 5:28; Πράξεις 17:31

Ο ΕΝ ΑΔΑΜ ΘΑΝΑΤΟΣ, ΚΑΙ Η ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΖΗΩ

Ο Ιησούς πέθανε ως ο λυτρωτής του Αδάμ και της φυλής του. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο απόστολος εξηγεί ότι «Επειδή καθώς πάντες αποθνήσκουσιν εν τω Αδάμ, ούτω και πάντες θέλουσι ζωοποιηθή εν τω Χριστώ.» (Α Κορ. 15:22) Ο ασθενής στην πίστη μπορεί να ισχυριστεί ότι αυτό είναι μια πολύ ωραία θεωρία, αλλά ότι δεν λειτούργησε όπως έχει περιγραφεί από τον Παύλο σε αυτό το εδάφιο. Αν ο Θεός μπορούσε να χρησιμοποιήσει τη δύναμή του για να εγείρει τον Ιησού από τους νεκρούς σχεδόν είκοσι αιώνες πριν, γιατί δεν υπήρξε καμία απόδειξη της εν λόγω

δύναμης εκ μέρους εκείνων για τους οποίους ο Χριστός πέθανε; Αν όλοι στο Χριστό είναι να γίνουν ζωντανόι, τότε γιατί ο θάνατος συνεχίζει αμείωτος στη γη.

Αυτά είναι εύλογα ερωτήματα, και ο Παύλος απαντά σε αυτά. Αφού μας λέει ότι η ζωή για την φυλή του Αδάμ παρέχεται μέσω του Χριστού, τότε αυτός προσθέτει: «Εκαστος όμως κατά την ιδίαν αυτού τάξιν· ο Χριστός είναι η απαρχή, έπειτα όσοι είναι του Χριστού εν τη παρουσία αυτού» (Εδάφ. 23) Όταν ο Παύλος μας λέει ότι ο Ιησούς, στην ανάσταση του, έγινε η «απαρχή» των κεκοιμημένων, αυτός προφανώς αναφέρεται στον Ιησού και μόνο. Ωστόσο, όταν εξηγεί τη σειρά της ανάστασης και χρησιμοποιεί την έκφραση "Ο Χριστός η απαρχή," αυτός δεν αναφέρει μόνο στον Ιησού, αλλά και στο «σώμα» των μελών του, δηλ. τους πιστά αφιερωμένους ακόλουθούς του.

Μια προσεκτική μελέτη της προς Κορινθίους επιστολής, κεφάλαιο 12, και της προς Γαλάτας 3:27-29, αποκαλύπτει ότι "ο Χριστός" δεν αποτελεί ένα μέλος, αλλά πολλά, και ότι ο Ιησούς είναι ο αρχηγός (η κεφαλή) πάνω από αυτά τα "πολλά μέλη" τα οποία αποτελούν "σώμα του." Όλα αυτά συμμετέχουν στην "πρώτη ανάσταση". (Αποκάλυψις 20:6) Στον Ιάκωβο 1:18 αυτά τα μέλη αναφέρονται ως ένα είδος απαρχής "των πλασμάτων («κτισμάτων») του." Στην Επιστολή προς Ρωμαίους 6:5 έχουν υποσχεθεί ότι αν έχουν

φυτευτεί μαζί στην ομοιότητα του θανάτου του Ιησού, θα πρέπει επίσης να είναι και στην «ομοιότητα της αναστάσεώς του.» Ως εκ τούτου, η ανάσταση του Χριστού «της απαρχής» δεν θα είναι πλήρης έως ότου όλο το «σώμα» των μελών του Χριστού αναστηθούν από τους νεκρούς και ενωθούν μαζί του.

Μια προσφορά στον Θεό η απαρχή

Η ορολογία της «απαρχής» βασίζεται στις δοσοληψίες που είχε ο Θεός με τον Ισραήλ κατά την εποχή της Παλαιάς Διαθήκης. Ήταν μια απαίτηση του νόμου του ότι οι «απαρχή» της συγκομιδής θα πρέπει να χρησιμοποιείται ως προσφορά στον Κύριο. (Βλ. Λεβ. 23:9-21) Σε αυτή τη διάταξη δεν υπήρχε μόνο η απαρχή εν γένει, (εδαφ. 17), αλλά και αυτό που ονομάζοταν "δράγμα [δηλ. η πρώτη χούφτα] εκ των απαρχών." (Εδαφ. 10, 11) Σε αρμονία με αυτό, μπορεί τον Ιησού να τον σκεφτόμαστε ως "δεμάτι" (δράγμα) ή "πρώτη χούφτα" εκ των απαρχών, καθώς και τα μέλη του σώματός του ως την υπόλοιπη απαρχή της αναστάσεως.

Καθώς η απαρχή της συγκομιδής του Ισραήλ παρουσιάστηκαν στον Κύριο ως προσφορά, έτσι κι ο Ιησούς, η απαρχή ὄν της αναστάσεως, καθώς και τα μέλη του σώματός του (οι οποίοι είναι κι αυτοί εκ των ιδίων απαρχών) που προσφέρουν τον εαυτό τους σαν θυσία στο Θεό. Ο Ιησούς πρόσφερε πιστά τον εαυτό του στον Θεό και έγινε

δεκτός ως ο Λυτρωτής του κόσμου. Οι ακόλουθοί του καλούνται να υποφέρουν και να πεθάνουν θυσιαστικά μαζί του, με την υπόσχεση ότι αν παραμείνουν πιστοί, θα ζήσουν και θα βασιλέψουν μαζί του.

Η προσφορά στο Θεό στη θυσία των μελών του σώματος του Χριστού συνεχίστηκε καθ'όλους όλους τους αιώνες από την ημέρα της Πεντηκοστής (πενήντα ημέρες μετά την ανάσταση του Χριστού) μέχρι τώρα. Μόνο μέχρι την ολοκλήρωση αυτού του έργου, καθώς και όλες οι απαρχές αναστηθούν από τους νεκρούς και ενωθούν μαζί με τον Ιησού, μπορεί να αρχίσει η ανάσταση του υπολοίπου της ανθρωπότητας.

«ΕΠΕΙΤΑ»

"Επειτα όσοι είναι του Χριστού εν τη παρουσία αυτού", δηλαδή, αφού η ανάσταση του "Χριστού των απαρχών" ολοκληρωθεί, τότε ακολουθεί η ανάσταση της ανθρωπότητας γενικότερα. (Α Κορ. 15:23) Η σαφήνεια της σκέψης αυτής είναι κάπως κρυμμένη από τη χρήση της λέξης "παρουσία" να για μεταφραστεί η ελληνική λέξη «παρουσία.» Αυτή η λέξη πρέπει πάντα να μεταφράζεται ως "παρουσία", και εδώ η αναφορά δεν αφορά τη στιγμή της άφιξης του Χριστού κατά τη δεύτερη έλευση του, αλλά για ολόκληρη τη περίοδο της δεύτερης παρουσίας του, συμπεριλαμβανομένης της περιόδου της βασιλείας καθ'ην θα βασιλεύει.

Το ότι αυτή είναι η σωστή σκέψη φαίνεται καθαρά στα επόμενα εδάφια, που έχουν ως εξής, «25 Διότι πρέπει να βασιλεύη εωσού θέση πάντας τους εχθρούς υπό τους πόδας αυτού. 26 Έσχατος εχθρός καταργείται ο θάνατος» (Εδάφ. 25, 26) Εκείνοι «που είναι του Χριστού» κατά τη διάρκεια της παρουσίας του δεν είναι οι ίδιοι με εκείνοί που ήδη αναφέρθηκαν ως απαρχές. Μάλλον, αυτοί είναι εκείνοι που θα λάβουν—αφού οι απαρχές γίνουν πλήρεις, βάσει της αποδοχής του Ιησού ως Σωτήρος τους και με το να γίνουν υπάκουοι στους νόμους της μεσσιανικής βασιλείας—αιώνια ζωή δια μέσου αυτού. Όλοι αυτοί «θέλουσι ζωοποιηθή εν τω Χριστώ.» - Εδαφ. 22

Η διάκριση μεταξύ των μελών του σώματος του Χριστού, των «απαρχών», και εκείνων που θα τους δοθεί ζωή από τον ίδιο κατά τη διάρκεια της βασιλείας του, τονίζεται περαιτέρω από την εξήγηση του αποστόλου κατα τον τρόπο με τον οποίο οι νεκροί εγείρονται. «Αλλά θέλει τις είπει», συνεχίζει ο Παύλος, «Πως ανασταίνονται οι νεκροί; και με ποίον σώμα έρχονται;» (Εδάφ. 35) Είναι σε απάντηση σε αυτό το ερώτημα που μας δίνεται η κατανόηση ότι στην ανάσταση μερικοί—δηλ. οι «απαρχές»—θα λάβουν πνευματικά ή ουράνια σώματα, ενώ οι άλλοι—δηλ. το υπόλοιπο της ανθρωπότητας—θα λαμβάνουν ανθρώπινα ή γήινα σώματα.

ΔΥΟ ΕΙΔΗ ΔΌΞΗΣ ΚΑΙ ΔΥΟ ΕΙΔΗ ΑΔΆΜ

Στην ανάσταση, ο Παύλος εξηγεί: "Υπάρχουν ... ουράνια σώματα, και σώματα επίγεια." Στη συνέχεια εξακολουθεί να μας λέει κάτι για τις ποικιλίες της δόξας που υπάρχουν σε αυτό το καθεστώς, λέγοντας ότι «πλην άλλη μεν η δόξα των επουρανίων, άλλη δε η των επιγείων.» ... Είναι λοιπόν επίσης η ανάσταση των νεκρών. » (Εδαφ. 40,42) Η «δόξα του επίγειου» αναφέρεται από τον Δαβίδ στους Ψαλμούς, όπου λέει για την αρχική δημιουργία του ανθρώπου και εξηγεί ότι ο Θεός "τον έστεψε με δόξα και τιμή." - Ψαλ. 8:5

Η "δόξα του ουράνιου", η οποία είναι η ελπίδα των ακόλουθων του Χριστού, αναφέρεται από τον Παύλο και σε άλλα μέρη ως η «ελπίδα της δόξης του Θεού» και ως «Ο Χριστός σε σας, την ελπίδα της δόξας». (Ρωμ. 5:2; Κολ. 1:27) Επίσης μας λέει ότι είναι μια δόξα που προαναγγέλθηκε από τη φωτεινότητα της όψης του Μωυσή, όπως ο ίδιος κατέβηκε από το βουνό για να διαχειριστεί το νόμο που του εδόθηκε στο Όρος Σινά. Στο τελευταίο εδάφιο του κεφαλαίου αυτού, ο Παύλος εξηγεί ότι είμαστε στο στάδιο της προετοιμασίας και μεταμορφωνόμαστε σε αυτή τη δόξα, από την επιρροή του Αγίου Πνεύματος του Θεού, που αντανακλάται σε μας μέσω του Λόγου του Θεού. - Α Κορ. 3:7-18

Το θέμα που αφορά τις δύο δόξεις διευκρινίζεται περαιτέρω με αναφορά του Παύλου στους δύο Αδάμ, δηλαδή, ο "πρώτος άνθρωπος" και

ο "Κύριος από τον ουρανό." Ο πρώτος Αδάμ ήταν γήινος εξηγεί ο απόστολος, αλλά ο τελευταίος Αδάμ είναι πνευματικό ον, που εξυψώθηκε σε ουράνια δόξα κατά τη στιγμή της ανάστασής του από τους νεκρούς ως η πρώτη από τις απαρχές. Το υπόλοιπο των απαρχών πρόκειται να γίνουν σαν κι αυτόν. Ο Παύλος εξηγεί ότι, όπως έχουμε "καθώς εφορέσαμεν την εικόνα του χοϊκού"—δηλαδή, εκ φύσεως εκείνοι που θα αποτελέσουν το σώμα του Χριστού ήταν ανθρώπινα όντα—«θέλομεν φορέσει και την εικόνα του επουρανίου» και ... «σαρξ και αίμα βασιλείαν Θεού δεν δύνανται να κληρονομήσωσιν.» - Α Κορ. 15:45-50

Η ΔΟΞΑ ΤΩΝ ΕΠΟΥΡΑΝΙΩΝ

Ως ανθρώπινα όντα δεν μπορούμε να κατανοήσουμε το μεγαλείο των ουράνιων. Ο απόστολος Ιωάννης λέει ότι "και έτι δεν εμφανερώθη τι θέλομεν είσθαι· εξεύρομεν όμως ότι όταν φανερωθή, θέλομεν είσθαι όμοιοι με αυτόν, διότι θέλομεν ιδεί αυτόν καθώς είναι." (Ιωάννης 3:2) Ο Παύλος πήρε μια γεύση από το δοξασμένο Ιησού κατά τη στιγμή που ευαγγελίστηκε στο δρόμο προς τη Δαμασκό, βλέποντάς τον ως ένα "έκτρωμα." (Α Κορ. 15:8) Το σύνολο του σώματος του Χριστού, όμως, όταν «γεννηθεί» εις τον ουράνια δόξα θα ιδεί τον Ιησού «όπως ο ίδιος είναι» και «θα γίνει σαν κι αυτόν.»

Ο Παύλος συνοψίζει το μάθημα της εξύψωσης των μελών του σώματος του Χριστού σε ουράνια δόξα στην πρώτη ανάσταση, χαρακτηρίζοντάς την ως «αυτό το φθαρτό» φορώντας την «αφθαρσίαν», και «αυτό το θνητό» φορώντας την «αθανασίαν». Δεν θα είναι μέχρι αυτή την ανάσταση και εξύμνηση των απαρχών έχουν ολοκληρωθεί στο τέλος της σημερινής εποχής θυσιών που η ανθρωπότητα θα έχει εκπληρώσει, σε γενικές γραμμές, για αυτούς τις θαυμαστές υποσχέσεις της επιστροφής στη χαμένη γήινη δόξα τους. Όμως, διασφαλίζοντάς μας για αυτό, ο απόστολος Παύλος συνεχίζει: «...τότε θέλει γείνει ο λόγος ο γεγραμμένος· Κατεπόθη ο θάνατος εν νίκη. 55 Που, θάνατε, το κέντρον σου; που, άδη, η νίκη σου;» - Α Κορ. 15:54, 55

ΥΠΕΣΧΗΜΕΝΗ Η ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΝΙΚΗ

Η υπόσχεση στην οποία αναφέρθηκε ο Παύλος "ο θάνατος κατεπόθη στη νίκη," καταγράφεται στον Ησαΐα 25: 8. Τα εδάφια 6-9 αυτού του κεφαλαίου είναι θαυμάσια περιγραφικά των ευλογιών της μεσσιανικής βασιλείας που θα έλθουν στον κόσμο. Η Βασιλεία του Χριστού συμβολίζεται εδώ ως "βουνό", στο οποίο ο Θεός κάνει για "όλους τους ανθρώπους μια γιορτή των παχιών πραγμάτων." Είναι η ίδια βασιλεία που αναφέρεται από τον Παύλο στην οποία λέει ότι ο Χριστός "πρέπει να βασιλεύει, μέχρις ότου βάλει αυτός όλους τους εχθρούς κάτω από τα πόδια του."

Στην προφητεία του, ο Ησαΐας μας λέει για την καταστροφή αυτών των εχθρών, λέγοντας ότι ο Κύριος θα «σκουπίσει τα δάκρυα από όλα τα πρόσωπα», «καταπιεί το θάνατο στη νίκη», καθώς και αφαιρέσει το «όνειδος του λαού του ... από προσώπου γης." Αυτή η τελευταία δήλωση εντοπίζει σαφώς την εκπλήρωση της υπόσχεσης που λαμβάνει χώρα στη γη, και δείχνει πέρα από κάθε αμφιβολία ότι η υπεσχημένη κατάποση του θανάτου στη νίκη είναι μια αναφορά στην καταστροφή του θανάτου που λαμβάνει χώρα κατά τη διάρκεια της βασιλείας του Χριστού, όπως επισημάνθηκε από τον Παύλο στην προς Α Κορινθίους 15:25, 26.

Η περαιτέρω δήλωση του Παύλου, «Ω θάνατε, πού είναι το κέτρον (κεντρί) σου; Ω τάφε, που είναι η νίκη σου; » έχει ληφθεί από τον Ωσηέ 13:14. Αυτό, επίσης, είναι μια θεϊκή υπόσχεση ζωής για την ανθρωπότητα εν γένει, διατίθεται μέσω του λυτρωτικού έργου του Χριστού. Δεν έχει ακόμη εκπληρωθεί. Όπως πολλές άλλες υποσχέσεις της βασιλείας και της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης, η εκπλήρωσή της πρέπει να περιμένει για την ολοκλήρωση της τάξεως (κλάσης) των απαρχών. Στη συνέχεια, όταν όλη η "εκκλησία των πρωτότοκων, οι οποίοι είναι γραμμένοι στον ουρανό," αλλάζονται από τη γήινα στην ουράνια δόξα, από τη θνησιμότητα στην αθανασία, εκεί θα ακολουθήσει το έργο της Μεσσιανικής Βασιλείας

της καταστροφής του θανάτου και του τάφου. -
Εβρ. 12:23

Ο ΘΕΟΣ ΠΑΡΕΧΕΙ ΤΗ ΝΙΚΗ

Δεν είναι να απορεί κανείς που ο απόστολος κλείνει αυτό το κεφάλαιο με μια θριαμβευτική επισήμανση, «57 Αλλά χάρις εις τον Θεόν, όστις δίδει εις ημάς την νίκην διά του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. 58 Ωστε, αδελφοί μου αγαπητοί, γίνεσθε στερεοί, αμετακίνητοι, περισσεύοντες πάντοτε εις το έργον του Κυρίου, γινώσκοντες ότι ο κόπος σας δεν είναι μάταιος εν Κυρίω.» (Α Κορ. 15: 57, 58) Αφού ο Ιησούς επέστρεψε στον ουρανό, και οι απόστολοι αποκοιμήθηκαν στο θάνατο, φαινόταν συχνά σαν να μη υπήρχε μια πραγματική νίκη στη γη για τον σκοπό του Χριστού. Φαίνεται συχνά ο εν Χριστῷ κόπος των Χριστιανών να είναι επι ματαίω. Αυτό δεν είναι έτσι, λέει ο Πάυλος.

Θα γίνει μια λαμπρή νίκη. Κατ' αρχάς, θα είναι η νίκη των μελών του σώματος του Χριστού επί του θανάτου· η μεγαλύτερη νίκη απ' όλα, γιατί θα εξυψωθούν στην αθανασίαν συν Αυτῷ. Ωστόσο, αυτό δεν θα είναι το τέλος της νίκης. «Έπειτα», κατά την περίοδο της βασιλείας του Χριστού, «όλοι όσοι βρίσκονται στους τάφους θα ακούσουν τη φωνή του, και θα έρθουν εμπρός» και ο «τελευταίος εχθρός», δηλ. ο θάνατος, «θα καταστραφεί.» - Ιωάννης 5:28,29; Α' Κορ. 15:26

Το ότι θα υπάρξει μια παγκόσμια αφύπνισις των νεκρών αναφέρεται σαφώς από πολλές από τις υποσχέσεις και προφητείες. Οι Σοδομίτες καταστράφηκαν εξαιτίας της κακίας τους, αλλά ο προφήτης μας διαβεβαιώνει ότι θα αποκατασταθούν (επιστρέψουν) «εις την προτέραν αυτών κατάστασιν.» (Ιεζεκιήλ. 16:55) Στην πραγματικότητα, ο Ιησούς μας λέει ότι θα είναι «πιο ανεκτό» για τα Σόδομα στην ημέρα της κρίσης από ό, τι για τους Εβραίους που τον απέρριψαν κατά το χρόνο της πρώτης έλευσής του. (Ματθ. 11:24) Ωστόσο, θα είναι επίσης "ανεκτό" για τους Εβραίους, γιατί αφού το έργο αυτής της εποχής ολοκληρωθεί, τότε «όλο το Ισραήλ θα σωθεί». Αυτή η σωτηρία έχει υποσχεθεί ακόμη και σε εκείνους τους απίστευτους Εβραίους που είχαν αποριφθεί μακριά από τη θεία χάρη, λόγω της απόρριψης τους για τον Χριστόν. - Ρωμ. 11:26

ΟΥΧΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΣΩΤΗΡΙΑ

Είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι δεν υπάρχει τίποτα στις προηγούμενες υποσχέσεις που να δείξει ότι το κάθε πρόσωπο θα σωθεί αιώνια από το θάνατο. Το τι σημαίνουν οι υποσχέσεις είναι απλά ότι όλοι θα έχουν μια πλήρη ευκαιρία να σωθούν, μια η οποία λίγοι θα είχαν σε αυτή τη ζωή. Ο Ιησούς είπε ότι αν οι Σοδομίτες είχαν την ίδια ευκαιρία που δόθηκε στους Εβραίους, δεν θα είχαν καταστραφεί ποτέ. Αυτό σημαίνει ότι οι Σοδομίτες δεν είχαν μια πλήρη ευκαιρία. Είπε,

επίσης, ότι οι άνθρωποι της Τύρου και της Σιδώνας θα είχαν μετανοήσει πολύ καιρό πριν, αν είχε εκτελέσει Αυτός παρόμοια έργα εκεί με εκείνους που έκανε στο Chorazin και Βηθσαιδά. Ο Πέτρος και ο Παύλος μας πληροφορούν ότι ήταν σε άγνοια που οι Εβραίοι απέρριψαν τον Ιησού, γεγονός που δείχνει ότι ενώ είχαν μια καλύτερη ευκαιρία από τους Σοδομίτες και εκείνους της Τύρου και της Σιδώνας, όμως ακόμη κι αυτοί δεν είχαν μια πλήρη ευκαιρία. - Ματθ. 11:21-24; Πράξεις 3:17; Α 'Κορ. 2:8

Στο Τιμόθεο 2:4 μας λένε ότι είναι το θέλημα του Θεού, που όλοι θα πρέπει να σωθούν και να έρθουν σε ακριβή, πλήρη γνώση της αλήθειας. Αυτή είναι μια σωτηρία που προηγείται της γνώσης, και προφανώς είναι μια αναφορά στο ζύπνημα της ανθρωπότητας από τον ύπνο του θανάτου, έτσι ώστε να μπορεί φωτιστεί. Η αιώνια σωτηρία όλων εκείνων που ελευθερώθηκαν ούτω από τον θάνατον του Αδάμ θα εξαρτηθεί από την αποδοχή τους του Ιησού ως Σωτήρα τους, καθώς και μια υπάκοη καρδιά στους νόμους της βασιλείας του. Σχετικά με αυτό, ο Πέτρος δηλώνει ότι "Και πάσα ψυχή, ήτις δεν ακούση του προφήτου εκείνου, θέλει εξολοθρευθή εκ του λαού." - Πράξεις 3:20-23

Είναι σε αυτό που αναφέρεται ο Ιησούς, όταν, στο κατά Ιωάννη 5:29, μας λέει ότι όσοι έχουν κάνει κακό, όπως οι Σοδομίτες, Εβραίοι, και, σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό, το σύνολο της πνευματικά νεκρής ανθρωπότητας, θα βγει σε μια

"ανάσταση κρίσης." Η ελληνική λέξη που χρησιμοποιείται εδώ από τον Ιησού, η οποία παρερμηνεύεται ως "καταδίκη" στην έκδοση King James, είναι «κρίσις» η οποία έχει την ίδια έννοια με την αγγλική λέξη μας «crisis», δηλαδή, μια δοκιμή ή δοκιμαστική περίοδος. Για παράδειγμα, όταν ένας ασθενής που έχει προσβληθεί από κάποια ασθένεια περάσει την κρίση αυτή, αυτό σημαίνει ότι έχει περάσει επιτυχώς την κρίσιμότερη περίοδο της ασθένειας, και θα γίνει και καλά. Εάν, κατά τη διάρκεια της όλο-κρίσιμης περιόδου της κρίσης, υπάρχει μια στροφή προς το χειρότερο, ο ασθενής συνήθως πεθαίνει.

Στην περίοδο της βασιλείας του Μεσσία, οι νεκροί θα ξυπνήσουν από τον ύπνο του θανάτου, προκειμένου να δοκιμαστούν, και με βάση του πως αντιδράσουν σε αυτή τη "κρίση" θα καθοριστεί κατά πόσον ή όχι θα ζήσουν για πάντα ή θα αποκοπούν στο «δεύτερο θάνατο». (Αποκ 21:8) Είναι για αυτόν τον λόγο ότι η περίοδος της βασιλείας του Χριστού αναφέρεται επίσης ως η Ημέρα της Κρίσης, ή όπως ο Παύλος αναφέρει το θέμα, η "Ημέρα" κατά τη διάρκεια της οποίας ο Θεός «θα κρίνει την οικουμένη με δικαιοσύνη.» (Πράξεις 17:31) θα είναι κατ'εκείνη τη στιγμή, που όλη η ανθρωπότητα θα δικαστεί, η βάση της οποίας θα είναι η γνώση της αλήθειας, που στη συνέχεια θα γίνει τόσο σαφής ώστε δεν θα μπορέσει να σφάλει κανείς. - Ησ. 11:9; 35:8; Αββακούμ 2:14

Δεν υπάρχει τέτοια σαφής γνώση που είναι διαθέσιμη για τους ανθρώπους σήμερα. Το γεγονός ότι ένας Χριστιανός μπορεί να προσπαθήσει να εξηγήσει την αλήθεια σε τина άλλον, δεν σημαίνει ότι δεν έχει δοθεί εις τοιούτον μια δίκαιη ευκαιρία για τη σωτηρία του. Μόνο ο Θεός ξέρει τι μπορεί να εμποδίσει την αποδοχή της αλήθειας απο ένα πρόσωπο. Κατά τη διάρκεια των αιώνων της σημερινής εποχής, το μεγαλύτερο από όλα τα εμπόδια ήταν οι καταχρηστικές μέθοδοι που χρησιμοποιούνται για να κηρυχθεί το Ευαγγέλιο στα έθνη, και οι σοβαρές καταδιώξεις εναντίον εκείνων που δεν το εδέχοντο. Η επιρροή των απατηλών λαθών και ψεύτικων δογμάτων παρεμπόδισε επίσης την εκτίμησή του ανθρώπου για τις Ιερές Γραφές. Επιπλέον, η κληρονομικότητα, οι παραδόσεις και το περιβάλλον παρεμπόδισαν συχνά.

Όλα αυτά τα εμπόδια και πολλά άλλα υπάρχουν ακόμη και σε χώρες όπου το όνομα του Χριστού κηρύττεται. Επιπλέον, η μεγάλη πλειοψηφία της ανθρώπινης οικογένειας δεν έχει ακούσει ποτέ για τον Ιησού, ακόμη και σε μια διαστρεβλωμένη και ασαφή τρόπο. Είναι θέλημα του Θεού, που όλοι αυτοί θα πρέπει να ξυπνήσουν από τον ύπνο του θανάτου και να καταλήξουν στην επίγνωση της αλήθειας. Αυτή η πλήρης και τέλεια γνώση θα δοθεί στους ανθρώπους σε μια εποχή που ο Σατανάς, ο μεγάλος Εξαπατητής (Απατεών), θα δεσμεύεται, όταν δεν θα επιτρέπεται κανενός είδους

αντί-επήρεια να εμποδίσει την αποδοχή της αλήθειας απο οποιονδήποτε.

Κάτω από μια τέτοια ευνοϊκή επιρροή της βασιλείας, η καθαρή γνώση του Κυρίου θα είναι τόσο καθολική στη γη ότι δεν θα είναι απαραίτητο κάποιος να πει στον γείτονά του, «Γνωρίσατε τον Κύριον· διότι πάντες ούτοι θέλουσι με γνωρίζει από μικρού αυτών έως μεγάλου αυτών, λέγει Κύριος.» (Ιερ. 31:34) Μόνο τότε η ανθρωπότητα θα έχει τη γνώση και την ικανότητα να κάνει συνειδητές επιλογές ως προς το ποιούς θα υπηρετήσουν και υπακούσουν. Εάν, αφού τους παρασχεθεί μια πλήρης γνώση και μια ευκαιρία, εξακολουθούν να επιλέγουν να υπηρετούν το κακό, τότε θα "αποκοπούν" στο δεύτερο θάνατο. Ευτυχώς, πιστεύουμε, πολύ λίγοι θα είναι σε αυτή την ομάδα. Αντίθετα, η συντριπτική πλειοψηφία θα περάσει αυτή τη περίοδο "κρίση" με επιτυχία, έχοντας μάθει πλήρως να εκτιμάει και να υπηρετεί τον Θεό μαζί με τους δίκαιους νόμους του με όλη την καρδιά τους. Όσον αφορά αυτούς, οι Ιερές Γραφές μαρτυρούν: «Ίδού, η σκηνή του Θεού μετά των ανθρώπων, και θέλει σκηνώσει μετ' αυτών, και αυτοί θέλουσιν είσθαι λαοί αυτού, και αυτός ο Θεός θέλει είσθαι μετ' αυτών Θεός αυτών.» - Αποκαλ. 21:3

* * *

Μάθημα Πρώτο

Μοντέλο για την προσευχή

Εδάφια κλειδιά: «εἶπε δὲ αὐτοῖς· Ὅταν προσεύχησθε, λέγετε, Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς· ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου· ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου· γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῶ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς·"» - Λουκάς 11:2

Επιλεγμένα εδάφια: Λουκάς 11:1-13

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ κατέλαβε ένα μέρος μοναδικής σημασίας στη ζωή και τις διδασκαλίες του Κυρίου μας. Σε καιρούς λήψης αποφάσεων και δοκιμασίας, αφοσιώθηκε ο ίδιος στο να πλησιάσει τον Ουράνιο Πατέρα στην ώρα της προσευχής. Κατάλαβε πλήρως ότι ο Θεός δεν βρίσκεται ποτέ σε σύγχυση, δεν είναι ποτέ σαστισμένος, δεν βρίσκεται σε αμηχανία, ούτε άγχος δεν έχει, και σίγουρα δεν θα τον δούμε ποτέ καταβεβλημένον από έγνοιες. Ο Ιησούς ήξερε ότι τα σχέδια του Παντοδύναμου πάντα θα επιτυγχάνονται, αφού παρατήρησε αυτά τα πράγματα από πρώτο χέρι κατά τη διάρκεια της προ-ανθρώπινης ύπαρξης του. Ο Κύριός μας είδε ότι η πανίσχυρη διάνοια του Θεού έφτασε στα όρια της κάθε δυνατότητας και, γνωρίζοντας την αρχή

των πάντων καθώς και το τέλος τους, θα επιτύχει πάντα τους επιθυμητούς στόχους του.

Πράγματι, ο Κύριός μας Ιησούς καταλάβαινε καλά τον Πατέρα του, γι' αυτό, εμπιστευτικά, τον πλησίαζε εν τη προσευχή. Οι μαθητές του Ιησού που παρατηρούσαν την συνήθειά του της προσευχής, καθώς και την ειρήνη και την εσωτερική ηρεμία που έφερε στον κύριό τους, έτσι ώστε να ζητήσουν από αυτόν, όπως έκαναν στο κατα Λουκά το Ευαγγέλιον λέγοντες «Κύριε, δίδασκον ημάς πώς να προσευχόμεθα, όπως ο Ιωάννης δίδαξε τους μαθητές του.» - Λουκάς 11:1

Μπορεί αρχικά να φαίνεται ασυνήθιστο ότι οι μαθητές θα ζητήσουν από τον Ιησού να τους διδάξει να προσευχηθούν. Γνωρίζουμε από τις Γραφές ότι οι Εβραίοι, ειδικά εκείνοι που με ζήλο προσπάθησαν να τηρήσουν τους όρους της διαθήκης τους με το Θεό, αποτελούσαν έναν λαόν της προσευχής. Όταν οι προσευχές τους ήταν ειλικρινείς και εγκάρδιες, μόνο τότε γίνονταν αποδεκτές και απαντώντο· και σαν αποτέλεσμα, ευλογούντο οι Εβραίοι. Με τον τρόπο αυτό, οι μαθητές του Ιησού ήδη ήξεραν πώς να προσεύχονται, και το αίτημά τους ο Ιησούς να τους διδάξει πώς να προσευχηθούν ήταν προφανώς για άλλους λόγους.

Καθώς οι μαθητές παρατηρούσαν τον Ιησού, αισθανόνταν ότι οι προσευχές του ήταν πολύ πιο στενές απο την πιο μηχανική μορφή προσευχής

που είχαν συνηθίσει. Με το δόσιμο του νόμου στο Όρος Σινά, οι Ισραηλίτες θεωρούσαν τον Θεό ως μια μακρινή δύναμη που ποτέ δεν θα μπορούσαν να προσεγγίσουν στενά οι ίδιοι, και έτσι οι προσευχές τους έτειναν να αντανακλάνε εκείνη την αίσθηση της χωριστικότητας. Με τον Ιησού, όμως, είδα έναν που απευθυνόταν τον Παντοδύναμο ως «Πατέρα», και ο οποίος προσευχόταν σαν να είναι σε στενή επαφή μαζί του.

Στην αντίληψη της στενής κοινωνίας που είχε Ο Χριστός με τον Θεό, καθώς και των αποδείξεων ότι ο Θεός πάντα και τον άκουγε και τον απαντούσε ευνοικά, οι μαθητές σύντομα άρχισαν να συνειδητοποιούν τη μεγάλη δύναμη και το όφελος των προσευχών του Ιησού. Λόγω της συνεχούς και στενής κοινωνίας του με τον Θεό, ακόμα και σε περιόδους μεγάλης ταραχής και αγωνίας, ο Δάσκαλός τους φαινόταν πάντα σε ειρήνη. Ένα από τα κλειδιά για την ικανότητα του Ιησού για να διατηρήσει μια τέτοια εγγύτητα προς τον Πατέρα του, βρίσκεται στο γεγονός ότι ο ίδιος πάντα, χωρίς εξαίρεση, ήταν σε πλήρη αρμονία με το θέλημα του Θεού. Μαρτυρώντας για αυτό, ο Ιησούς δήλωσε: «Εγώ πάντοτε κάνω αυτά που τον ευχαριστούν.» - Ιωάννης 8:29

Ο Ιησούς τίμησε το αίτημα των μαθητών, και τους έδωσε ένα μοντέλο για την προσευχή που, αν ακολουθείτο από την καρδιά, θα τους βοηθούσε να έρθουν σε στενή κοινωνία με τον Θεό, όπως ο ίδιος απολάμβανε τότε. Η σειρά της προσευχής του

είναι ωραία, και είναι πολύ σημαντική για εμάς ως ακόλουθοι του Χριστού. Δεν είναι τυχαίο ότι η προσευχή αρχίζει, όπως αναφέρεται στο εδάφιο κλειδί μας, απευθυνόμενη τον Θεό ως «Πατέρα μας», και με ευλάβεια, τιμώντας τον: «αγιαστήτω το όνομά σου». Έχοντας αυτά τα συναισθήματα, καθώς και τα υπόλοιπα λόγια αυτού του μοντέλου προσευχής, το πιο σημαντικό πράγμα στην καρδιά μας όταν προσευχόμαστε, θα μπορούμε να έχουμε κι εμείς στενή κοινωνία με τον Θεό, όπως είχε ο Ιησούς και οι μαθητές που διδάχθηκαν από αυτόν. - Ματ. 6:9 -15

Μάθημα Δύο

Ο Ιησούς προσεύχεται για τους μαθητές του

Εδάφιο κλειδί: «ἵνα πάντες ἐν ᾧσιν, καθὼς σύ, πάτερ, ἐν ἐμοὶ κἀγὼ ἐν σοί, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ᾧσιν, ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ ὅτι σύ με ἀπέστειλας.» - Ιωάννης 17:21

Επιλεγμένα εδάφια: Κατα Ιωάννην 17:6-21

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΑΣ κάλεσε εκείνους που θα είναι μαθητές του να τον ακολουθήσουν, δηλώνοντας, «Εάν τις θέλη να έλθῃ ὀπίσω μου, ας απαρνηθεῖ τον εαυτό του, και ας σηκώσῃ τον

σταυρό του και ας με ακολουθεί.» (Ματ. 16:24) Αν έχουμε κάνει αυτό τον κύριον στόχον της ζωής μας, ξέρουμε ότι απαιτεί απο εμας να δίνουμε καθημερινά όλη την καρδιά μας στην υπηρεσία μας στον Κύριο, και ως μαθητές του, θα πρέπει να φέρουμε τον σταυρό μας της θυσίας και του πόνου. Εάν εμείς, σε αυτά τα πράγματα, ακολουθούμε πιστά τα βήματα του Δασκάλου μας, ο Θεός υπόσχεται κάποια ανταμοιβή, όπως έλεγε ο Παύλος: "Αν υποφέρουμε μαζί του, μπορούμε επίσης να βασιλεύσουμε μαζί του.» - Β Τιμ. 2:5

Ο Ιησούς θυσίασε τη ζωή του για τους φίλους του, τους εχθρούς του, και ολόκληρο τον κόσμο. Πριν να προσφέρει μια προσευχή για λογαριασμό των μαθητών του, όπως περιέχεται στο μάθημα μας, είχε γίνει αυτή η σημαντική δήλωση: «Μια νέα εντολή σας δίνω, να αγαπάτε ο ένας τον άλλο? όπως σας έχω αγαπήσει, ότι αγαπάτε αλλήλους ». (Ιωάννης 13:34) Ο απόστολος Ιωάννης έδωσε αργότερα μια ακόμη πιο συγκεκριμένη και πρακτική δήλωση για αυτή την εντολή, λέγοντάς μας ότι «οφείλουμε να δώσουμε τις ζωές μας για τους αδελφούς μας». (I Ιωάννης 3:16) Η δήλωση αυτή παρέπεμπε πίσω στην εφαρμογή της θείας αγάπης, όπως φάνηκε στη ζωή και το θάνατο του Ιησού. Με την υπακοή στον Ιησού, και υπό την καθοδηγητική επιρροή του χρίσματος του Αγίου Πνεύματος, οι μαθητές ξεκίνησαν την ημέρα της Πεντηκοστής το έργο του να αφιερώσουν τη ζωή τους στην υπηρεσία και την

αγάπη για τα αδέρφια. - Ιωάννης 16:13; Πράξεις 2:1-4

Στο μάθημα μας, οφείλουμε να παρατηρήσουμε αυτά τα λόγια της προσευχής του Ιησού για τους μαθητές του: «Προσεύχομαι γι' αυτούς: Εγώ δεν προσεύχονται για τον κόσμο, αλλά γι' αυτούς που μου έδωσες? για να είναι δικό σου. " (Ιωάννης 17: 9) Σημειώνουμε εδώ ότι ο Ιησούς δεν προσευχόταν εν γένει εδώ για την ανθρωπότητα εκείνη τη στιγμή γιατί ήξερε το έργο της εποχής του Ευαγγελίου δεν προωρίζοταν για την μεταστροφή του κόσμου--αυτό θα είναι το έργο της βασιλείας. Αντίθετα, ο Ιησούς προσευχήθηκε για "αυτούς", τους μαθητές του, ειδικά για τους έντεκα, οι οποίοι θα "σταλούν" σύντομα ως Αποστόλοι. Στο εδάφιο 20, βλέπουμε ότι η προσευχή του Ιησού επίσης είχε ως στόχο να συμπεριληφθούν και οι πιστοί ακόλουθοί του, μέσα απο τους αιώνες. «Ούτε εγώ προσεύχομαι για αυτούς και μόνο, αλλά και για αυτούς που θα πιστέψουν σε μένα μέσω του λόγου τους.» Προσευχήθηκε για όλους εκείνους που θα ακολουθούσαν εις τα βήματά του καθ όλο το πέρασμα των αιώνων, γιατί ήξερε ότι οι καιροί δοκιμών και των σκληρών εμπειριών θα έρθουν στον καθένα από αυτούς. - Ματθ. 5: 10-12; Ιωάννης 15:18-20

Ο σκοπός του Θεού, κατά τη διάρκεια της σημερινής εποχής, ανέκαθεν ήταν το κάλεσμα προς έναν λαό ώστε να βγει εκ του κόσμου χάριν του

όνοματός του. (Πράξεις 15:14; Εβρ. 3:1; Β Τιμ. 1: 9) Το αντικείμενο της παρούσας κλήσης είναι να βρεθεί μια ομάδα ανθρώπων που ξεπερνούν κάθε έννοια ενός «νικητή», οι οποίοι θα είναι συγκληρονόμοι με τον Ιησού στην ερχόμενη βασιλεία του. Για το λόγο αυτό, διαβάζουμε, «Δεν είναι του κόσμου τούτου.» (Ιωάννης 17:16) Το επόμενο εδάφιο προσδιορίζει πώς αυτοί προετοιμάζονται για το μελλοντικό τους έργο. Ο Ιησούς προσευχήθηκε, «αγιάσον αυτούς μέσω αλήθειας σου: ο λόγος σου είναι αλήθεια». (εδάφ. 17) Εδώ ο Κύριος ζήτησε από τον Πατέρα του "να αγιάσει", να ξεχωρίσει από τον κόσμο, αυτούς που ανταποκρίνονται στο κάλεσμα της εποχής του Ευαγγελίου, προκειμένου να μπορέσουν να είναι πλήρως προετοιμασμένοι για το μελλοντικό έργο της βασιλείας. Αυτός ο πλήρης διαχωρισμός από τον κόσμο σημαίνει ότι θα είμαστε «πιστοί μέχρι θανάτου." (Αποκ 2:10) Αυτό δεν σημαίνει τελειότητα για τη κάθε σκέψη, λέξη ή πράξη μας στη ζωή, καθώς αυτό, προς το παρόν, είναι αδύνατο στην παρούσα μας σαρκική κατάσταση. Ωστόσο, αυτό σημαίνει ότι αυτοί θα πρέπει να φτάσουν στην τελειότητα των της καρδιάς προθέσεων. - Ψαλμ. 2:5)

Αυτό είναι που μας οδηγεί στην ενότητα που είχε περιγραφεί στο εδάφιο κλειδί μας. Ας προσπαθήσουμε να σκεπτόμαστε το ίδιο πράγμα σε όλα, να έχουμε τις ίδιες επιθυμίες και διάθεση όπως ο Δάσκαλός μας, η οποία του επέτρεψε να είναι ένα

με τον Πατέρα του, και να πράξει σύμφωνα με το θέλημά του σε κάθε περίπτωση και την εμπειρία της ζωής.

Μάθημα Τρία

Ο Ιησούς μεσιτεύει για εμάς

Εδάφιο κλειδί: «Διότι δεν έχουμε αρχιερέα μη δυνάμενον να συμπαθήση εις τας ασθενείας ημών, αλλά πειρασθέντα κατά πάντα καθ' ομοιότητα ημών χωρίς αμαρτίας». - Εβραίους 4:15

Επιλεγμένα εδάφια: Προς Εβραίους 4:14-5: 10

Είναι πολλά τα είδη της προσευχής όπως βρόσκονται στο Ευαγγέλιο. Μέσα στις ικεσίες του Ιησού περιλαμβάνονται εκείνες της κοινωνίας, λατρείας, δοξολογίας, αιτημάτων και ταπεινής συναίνεσης.

Ποτέ, όμως, δεν περιλαμβανόταν η εξομολόγηση γι' αυτόν μεσα σε αυτές, γιατί ήταν βεβαίως ο άγιος και τέλειος γιος του Θεού. Ο Παύλος είπε, «όθεν δύναται και να σώζη εντελώς τους προσερχομένους εις τον Θεόν δι' αυτού, ζων πάντοτε διά να μεσιτεύση υπέρ αυτών. Διότι τοιούτος αρχιερεύς έπρεπεν εις ημάς, όσιος, άκακος, αμίαντος, κεχωρισμένος από των

αμαρτωλών και υψηλότερος των ουρανών γενόμενος.» - Εβρ. 2:5)

Καθ' όλη την εποχή του Ευαγγελίου, στον αφιερωμένο λαό του Κυρίου, δια της πίστεως, έχει δοθεί το θαυμάσιο προνόμιο του να έχει τον Ιησού να λειτουργεί ως Αρχιερέας τους. (Heb. 3:1) Επιπλέον, είναι ο συνήγορός (παράκλητός) μας, ότι μπορούμε να πλησιάσουμε, εις το όνομά του, το θρόνο της επουρανίας χάριτος αυτού και να κοινωνάμε άμεσα με το Θεό εν τη προσευχή. Ιωάννης έγραψεν, «Παιδάκια μου, αυτά τα πράγματα έχω γράψει εγώ υμίν, ίνα μην αμαρτάνετε. Και αν τις αμαρτάνει, έχουμε συνήγορο με τον Πατέρα, τον Ιησού Χριστό τον δίκαιον.» (Ιωάννου 2: 1) Στο επόμενο εδάφιο, ο Ιωάννης μας πληροφορεί ότι η θέση του Ιησού ως συνήγορός μας είναι εν ισχύ επειδή «Είναι η εξιλέωση για τις αμαρτίες μας».

Όταν ο Ιησούς εμφανίστηκε στην παρουσία του Θεού και παρουσίασε την αξία της λυτρωτικής θυσίας του, κέρδισε τη θέση του συνήγορου για όλους εκείνους που θα στραφούν μακριά από την αμαρτία και να δώσουν τη ζωή τους στην αφιέρωση στον Θεό. Έχοντας «αγόρασει ημάς» με το πολύτιμο αίμα του, και με την πίστη μας σε αυτή την «εξιλέωση», ο Ιησούς μεσολαβεί για εμάς και είναι για τον καθένα απο εμάς ξεχωριστά «συνήγορος με τον Πατέρα.» Εξαιτίας αυτού, μπορούμε, στο όνομα του Ιησού, να προσέλθουμε τον Θεό στην προσευχή, αν και εξακολουθούμε να

κουβαλάμε μαζί μας τις ατέλειες της πνευματικά νεκρής σάρκας μας. Όσο μένουμε κάτω από την κάλυψη του αίματος του Ιησού της δικαιοσύνης, δεν είναι απαραίτητο γι' αυτόν να μεσιτεύει συνεχώς για εμάς, παρόλο που ο ίδιος θα κάνει όλες τις απαραίτητες ενέργειες, προκειμένου να μας βοηθήσει στην προσπάθειά μας να κάνουμε τη κλήση και την εκλογή μας πιο βέβαιες.

Υπάρχουν δύο ομάδες που θα ωφεληθούν τελικά από τη μεσιτεία του Ιησού. Όπως ήδη έχει αναφερθεί, Η πρώτη ομάδα αποτελεί τους του Ιησού ακόλουθους που αναπτύσσονται πνευματικά κατά τη διάρκεια της Εποχής του Ευαγγελίου. Υπήρξε "εξιλέωση για τις αμαρτίες μας." Ως ακόλουθοι του Χριστού πλέον, «έχουμε κάμει μια διαθήκη με [τον Θεό] με τη θυσία.» (Ψαλμ. 50:5) Λογίζομαστε ως αποδεκτοί «εν τω αγαπημένω» Ιησού, τω μεσίτη και συνηγόρω ημών, καθώς συνεχίζει καθημερινώς να καθοδηγεί και να κατευθύνει την πορεία μας για να μας κρατήσει στο σωστό δρόμο.

Ωστόσο, ο Ιωάννης προσθέτει, «όχι μόνον περί των ημετέρων, αλλά και για τις αμαρτίες όλου του κόσμου.» (Ιωάννου 2: 2) Στην αρχή της βασιλείας του Χριστού, τα οφέλη της μεσιτείας του Ιησού για λογαριασμό της ανθρωπότητας εν γένει, θα είναι στη διάθεση όλων των ανθρώπων, «όλου του κόσμου» όπως ο Ιωάννης δηλώνει. Μια νέα διαθήκη θα εγκαινιαστεί με τον Χριστό ως Μεσίτης της, και θα είναι η κεφαλή (που είναι ο Χριστός), μαζί με τα πλήρη μέλη του σώματος, ακαίραια.

Ας είμαστε συνεχώς ευγνώμονες στον Θεό για την παροχή του γιου του ώστε να είναι ο ίδιος η ικανοποίηση για τις αμαρτίες μας. Καθώς τα λόγια του εδάφιου κλειδιού μας επισημαίνουν, ας μην ξεχνάμε ποτέ ότι εμείς, καθώς και ο κόσμος, έχουμε έναν Αρχιερέα που μας συμπαθεί, αυτός που έχει «αγγιχτεί με τα αισθηματα των αδυναμιών μας», και ο οποίος έχει δοκιμαστεί σε όλα τα σημεία, «αλλά χωρίς αμαρτία παρέμεινε.» Οι γνώσεις αυτές θα πρέπει να μας αναγκάσουν να συνεχίσουμε με το περπατάμε εν Χριστῶ και, με τον καλύτερο δυνατό τρόπο, να ανταποκριθούμε και στο θείο πρότυπο που έχει τεθεί μπροστά μας.

Μάθημα Τέσσερα

Προσευχόμαστε ο ένας για τον άλλο

Εδάφιο κλειδί: «Εξομολογείσθε εις αλλήλους τα πταίσματά σας και εύχεσθε υπέρ αλλήλων, διά να ιατρευθήτε· πολύ ισχύει η δέησις του δικαίου ενθέρμως γενομένη.» - Ιάκωβος 5:16

Επιλεγμένο εδάφιο: Ιάκωβος 5:13-18

Ο πρωταρχικός στόχος ενός ακόλουθου του Χριστού που ακολουθεί πάντα στα χνάρια του,

είναι το πράττειν του θελήματος του Θεού. Ο Ιησούς ήρθε στη γη και γεννήθηκε σε αυτόν τον κόσμο για να πραγματοποιήσει το θέλημα του Πατέρα που αφορά τη δημιουργία του, δηλ. τον άνθρωπο. Έτσι, σε απόλυτη αρμονία με το θείο θέλημα ήταν ο Κύριός μας ότι είπε, «Εγώ και ο Πατέρας μου είναι ένα.» (Κατα Ιωάννη 10:30) Ο ίδιος έδωσε επίσης μαρτυρία λέγοντας, «Εγώ ήλθα ... να μην κάνω το δικό μου θέλημα, αλλά το θέλημα εκείνου που με έστειλε.» - Ιωάννης 6:38

Με το να αποστείλει τον γιο του Ιησού στον κόσμο, το θέλημα του Θεού ήταν ότι να μπορεί να είναι ο Λυτρωτής της ανθρωπότητας, και ως εκ τούτου, ο σπόρος μέσω του οποίου όλες οι οικογένειες της γης θα ευλογηθούν, στην εκπλήρωση της υπόσχεσης που έγινε προς τον Αβραάμ. (Γεν 12: 3; 22:18; 28:14) Το «μικρό ποίμνιο» έχει κληθεί σε σχέση με τον Ιησού προς αυτό το στοργικό σκοπό. Ο Παύλος είπε: «Όπως πολλοί από εσάς, όπως έχουν βαπτιστεί στον Χριστό έχετε ντυθεί τον Χριστό ... Και αν είστε του Χριστού, τότε είστε εσείς και ο σπέρμα του Αβραάμ, και κληρονόμοι σύμφωνα με την υπόσχεση.» - Γαλ. 2:5)

Μαθαίνουμε από τα εδάφια αυτά ότι η ταπεινότητα και η προθυμία να ομολογήσουμε ότι έχουμε αμαρτίες και αδυναμίες είναι πολύ σημαντικό πράγμα. Η Γραφή μας λέει ότι «Ο Κύριος είναι κοντά σ' εκείνους που είναι ραγισμένοι τη καρδιά, και σώζει τους ταπεινούς

που έχουν συντετριμμένο πνεύμα ». (Ψαλμ. 34:18)
Η σκέψη αυτών των λογίων είναι ότι πρέπει να έχουμε μια ειλικρινή θλίψη για τις αμαρτίες μας. Η Μετάφραση Ρόδεραμ αποδίδει το τελευταίο κομμάτι του εδαφίου μας: «Πολύ ισχύει η ικεσία ενός δίκαιου ανθρώπου, όταν ενεργοποιείται.» Η σκέψη εδώ είναι ότι αν οι προσευχές μας ενεργοποιούνται, με κίνητρο την παραγωγή του επιθυμητού αποτελέσματος ή επίδρασης, τότε θα ωφελήσουν πολύ.

Όλοι έχουμε πολλή δουλειά να κάνουμε στη χριστιανική ζωή. Ένα μέρος αυτού του καθήκοντος είναι εξείνους της αυτοεξέτασης. «Ας ο καθένας να εξετάσει τον εαυτό του.» (Α Κορ. 11:28; Β Κορ. 13: 5) Θα πρέπει, επίσης, να ασχολούμαστε με το έργο αυτό, ακριβώς όπως είπε ο Παύλος στον Τιμόθεον «Σπούδασον να παραστήσης σεαυτόν δόκιμον εις τον Θεόν, εργάτην ανεπαίσχυντον, ορθοτομούντα τον λόγον της αληθείας.» (Β Τιμ. 2:15) Έχουμε την πρόσθετη ευθύνη και το προνόμιο, ως μέλη του σώματος του Χριστού, για να κοιτάξουμε για όλα τα άλλα μέλη. Ο Ιησούς είπε, «Μεγαλητέραν ταύτης αγάπην δεν έχει ουδείς, του να βάλη τις την ψυχήν αυτού υπέρ των φίλων αυτού.» (Ιωάννης 15:13) Δίνοντας ξανά έμφαση στο εδάφιο κλειδί μας, ένα σημαντικό μέρος αυτής της αγάπης είναι ότι θυμόμαστε να προσευχηθούμε για τους αδελφούς μας.

Είναι ζωτικής σημασίας να έχουμε μια δραστήρια ζωή προσευχής, γνωρίζοντας ότι ο

Πατέρας ακούει τις προσευχές μας, και θα απαντήσει σε αυτές σύμφωνα με το θέλημά του. (Α Πέτρ. 3:12) Η πίστη είναι ένα πολύ σημαντικό στοιχείο σε αυτό το θέμα, διότι είναι η βάση των προσευχών μας στο Θεό. Ο απόστολος Ιωάννης είπε, «Και αυτή είναι η παρρησία, την οποίαν έχομεν προς αυτόν, ότι εάν ζητώμέν τι κατά το θέλημα αυτού, ακούει ημάς. Και εάν εξεύρωμεν ότι ακούει ημάς ο, τι αν ζητήσωμεν, εξεύρωμεν ότι λαμβάνομεν τα ζητήματα, τα οποία εξητήσαμεν παρ' αυτού.» (Ιωάννης 5:14,15)

Πίστη επίσης διεγείρει το μυαλό μας και μας ενεργοποιεί προς υπακοή και καλά έργα, καθώς και να εξυπηρετήσουμε τον σκοπό για τη προώθηση της αλήθειας και της δικαιοσύνης. (Ιακώβου 2: 14-26) Για τον ακόλουθο του Χριστού, η πίστη δεν βασίζεται στην ευπιστία. Αντίθετα, στηρίζεται στην «ουσία» και «αποδείξεις» που περιέχονται στο Λόγο του Θεού και στην υπερίσχυση πρόνοια του Θεού στη ζωή μας. (Εβρ. 11: 1) Έτσι, η ελπίδα μας και άλλα αθέατα πράγματα που αφορούν στις σχέσεις του Θεού με εμάς είναι πολύ πραγματικά, και μπορούμε να δράσουμε σύμφωνα με την πεποίθηση της πραγματικότητάς τους. Ας είμαστε ευγνώμονες και να επαναλάβουμε τα λόγια του Ψαλμωδού: «Ο Θεός είναι καταφυγή και δύναμή μας, ένας πολύ κοντινός βοηθός εν ώρα ανάγκης.» - Ψαλμ. 46:1)

Μάθημα πέντε

Το γλέντι και η νηστεία

Εδάφιο κλειδί: «Συ όμως όταν νηστεύης, άλειψον την κεφαλήν σου και νίψον το πρόσωπόν σου, 18 διά να μη φανής εις τους ανθρώπους ότι νηστεύεις, αλλ' εις τον Πατέρα σου τον εν τω κρυπτώ, και ο Πατήρ σου ο βλέπων εν τω κρυπτώ θέλει σοι ανταποδώσει εν τω φανερώ.» - Ματ. 6:17,18

Επιλεγμένα εδάφια: Δαυιήλ 1: 5,8-17; Κατα Ματθαίον 6:16-18

Υπάρχει μια συνέπεια που αντανακλάται σε ευσεβείς παραινέσεις και παραδείγματα που καταγράφονται τόσο στην Παλαιά όσο και στην Καινή Διαθήκη. Ένα τέτοιο παράδειγμα ασχολείται με την καταλληλότητα της νηστείας ως μέσον του να πλησιάσει κανείς πιο κοντά στο Θεό.

Ο Δαυιήλ και οι τρεις νεανικοί, ευσεβείς σύντροφοι απελάθηκαν στη Βαβυλώνα περίπου έντεκα χρόνια πριν από την επόμενη ανατροπή του Ιούδα από τον βασιλιά Ναβουχοδονόσορα. Δεν θέλησαν να μολύνουν τον εαυτό τους τρώγοντας από τα πλούσια εδέσματα του βασιλέως, όταν τους προσφέρονταν τέτοια ιδιαίτερα τρόφιμα, ως μέρος της ειδικής εκπαίδευσης για την προετοιμασία τους για σημαντικούς ρόλους στη βαβυλωνιακή

κυβέρνηση. Ενεργώντας ως εκπρόσωπος για τους τέσσερις Εβραίους που σεβόνταν τον Ιεχωβά, ο Δανιήλ ζήτησε απαλλαγή από την κατανάλωση τροφίμων που δεν έχουν εγκριθεί από το νόμο του Ισραήλ, από τον αρχιευνούχον. Αντ' αυτού, πρότεινε μια δοκιμή διάρκειας δέκα ημερών με την οποία θα φάνε όλοι μόνο απο τα λαχανικά και το νερό.

Η αίτηση αυτή χορηγήθηκε, και ενώ οι Εβραίοι δεν προέβησαν σε μια απόλυτη νηστεία, απείχαν απο το να καταναλώνουν τις λιχουδιές που σερβίρονταν σε άλλους. Στο τέλος των δέκα ημερών, η εμφάνιση του δέρματός τους ήταν ανώτερη από εκείνη των μη Εβραίων αιχμαλώτων που έτρωγαν από τα κρέατα και τα κρασιά του βασιλιά. Ως αποτέλεσμα της πίστης τους σε ορθές αρχές, συμπεριλαμβανομένης της αποχής από αυτό που θα μπορούσε να τους μολύνουν, ο Θεός ευλόγησε τον Δανιήλ και τα εβραϊκά φιλαράκια του με μεγάλη γνώση, σοφία και την ικανότητα, τα οποία χρησιμοποίησαν αποτελεσματικά, επιτυγχάνοντας παράλληλα εξέχουσες θέσεις (προβολή) ως ηγέτες σε μια ξένη γη. - Δαν . 1:3-20)

Καθώς ο μεγαλύτερος υπηρέτης του Θεού, ο Ιησούς απευθυνόταν σε τομείς συμπεριλαμβανομένων της φιλανθρωπίας και της προσευχής. Και τα δύο αυτά προνόμια, όταν γίνονται με την ειλικρίνεια, θα τιμώνται απο τον Θεό. Παρ' όλα αυτά, ο Κύριος προειδοποίησε

επίσης κατά της υποκρισίας, που συνδέεται με την εκτέλεση φιλανθρωπικών έργων για το σκοπό της λήψης αναγνώρισης από τους άλλους λόγω της γενναιόδωρης που δείχνει κανείς, ή ακόμη κατα και της προσφοράς προσευχών ως μάταιες επαναλήψεις για τη δημιουργία εντυπωσιασμών για αυτούς τους τις ακούν. Όσον αφορά αυτό το τελευταίο παράδειγμα, ο Κύριός μας, στη συνέχεια, προβάλλει μια προσευχή που θα μπορούσε να χρησιμεύσει ως οδηγός για τους μαθητές του να ακολουθήσουν ενώ προσπαθούν να πλησιάσουν τον Ουράνιο Πατέρα. - Μαθθ.6:1-15

Στο εδάφια κλειδί μας, Ιησούς δίνει μια επίπληξη σε σχέση με τη νηστεία. Αυτός αποδοκιμάζει όσους που θα επιχειρήσουν, με παραμόρφωση του προσώπου τους, για να δημιουργήσουν μια θλιβερή όψη, προκειμένου να κατασταθεί η αποχή τους, από την τροφή, πιο εμφανές σε θεατές ως απόδειξη της αφοσίωσής τους στο Θεό.

Ως ακόλουθοι του Χριστού, θα πρέπει να επιθυμούμε να επικοινωνάμε με τον Θεό στο Πνεύμα της αγιότητας. Μετά το βάπτισμά, ο Κύριος καταναλόταν τόσο με την κατανόηση όσο και με το πράττειν του θελήματος του Πατέρα που, σε κάποια στιγμή, αποφασίζει να αποχωρίσει απο εκεί που βρισκόταν για την έρημο, κάνοντας νηστεία για σαράντα μερόνυχτα. Επίσης, μπορεί να είναι κατάλληλο για εμάς, ειδικά αν υφιστάμεθα ειδικές δοκιμασίες, να συμμετέχουμε περιστασιακά

σε ένα πολύ απλή δίαιτα, ή ακόμα και να απέχουμε εντελώς από το φαγητό για ένα διάστημα. Τέτοια πράγματα μπορεί να συμβάλουν για μας σε μεγαλύτερη αυτο-συγκράτηση με την προσωρινή στέρηση του σώματος απο φαγητό, επιδιώκοντας παράλληλα να λάβουμε θεία συμβουλή, καθώς προσπαθούμε να πάμε πιο κοντά στο Δημιουργό μας. Όμως, εάν αυτό είναι να μας ωφελήσει, ας το κάνουμε ιδιαιτέρως και όχι στο πνεύμα του Φαρισαίου, όπως περιγράφεται σε μια από τις παραβολές του Κυρίου μας. - Κατά Λουκά 18: 9-14

Μάθημα Έκτο

Εξυπηρετώντας τους γείτονες, παι να πεί να υπηρετούμε ΤΟΝ ΘΕΟΝ

Εδάφιο κλειδί: «τίς οὖν τούτων τῶν τριῶν πλησίον δοκεῖ σοι γεγονέναι τοῦ ἐμπροσθέντος εἰς τοὺς ληστές; ὁ δὲ εἶπεν· Ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ. εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Πορεύου καὶ σὺ ποίει ὁμοίως.» - Λουκάς 10:36-37

Επιλεγμένα εδάφια: Λουκάς 10: 25-37

Προς το τέλος της επίγειας διακονίας του Χριστού, δέχτηκε αυξημένη αντίσταση από εξέχοντες ηγέτες του Ισραήλ. Αυτοί ζήτησαν, με κάθε δυνατό τρόπο, για να τον δυσφημίσουν λόγω

της δημοτικότητάς του που απολάμβανε μεταξύ των απλών λαών.

Σε μια τέτοια περίπτωση, ένας δικηγόρος ο οποίος ήταν ειδικός στις διδασκαλίες του Μωσαϊκού Νόμου, προσπάθησε να παγιδεύσει το Μάστορα με τη συμμετοχή του στο διάλογο. «Και ιδού νομικός τις άνεστη ἐκπειράζων αὐτὸν καὶ λέγων· Διδάσκαλε, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω; ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ἐν τῷ νόμῳ τί γέγραπται; πῶς ἀναγινώσκεις; ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου, καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν·»

- Λουκάς 10:25-27

Ο Κύριός μας, στη συνέχεια επιβεβαίωσε την απάντηση του δικηγόρου πως ήταν ακριβής και πρόσθεσε ότι αν ο ίδιος τήρησε πιστὰ το νόμο, θα αποκτήσει ζωή αιώνια. Αυτή η απάντηση έβαλε τον ερωτώντα του σε δύσκολη θέση, διότι ακόμη και αν, προς τα έξω, ισχυριζόνταν οι Γραμματεῖς και οι Φαρισαῖοι οἱ αὐτοὶ κρατούσαν το νόμο, στην πραγματικότητα, ήταν αδύνατο γι' αὐτούς, ως πνευματικῶς νεκρά ἀνθρώπινα ὄντα, να το πράξουν τέλεια. Παρ' ὅλα αὐτά, σε μια προσπάθεια να δικαιολογήσει τον εαυτό του, ο δικηγόρος αμφισβήτησε τον Ιησὺ ὡς προς το ποιος θα αποτελέσει τον γειτόνα του. - Εδάφ. 28, 29

Ο Ιησούς απάντησε σε αυτή την ερώτηση δίνοντας μια παραβολή. Αφορούσε έναν άνθρωπο ο οποίος ταξίδεψε στην Ιεριχώ, και καθ' οδόν δέχεται επίθεση από μερικούς κλέφτες που τον αφήνουν, επίσης, μισοπεθαμένο. Ένας εβραίος ιερέας και Λευίτης περνάνε στο δρόμο το θύμα χωρίς να του προσφέρουν καμιά βοήθεια. Στη συνέχεια, ένας Σαμαρείτης φτάνει στη σκηνή, γεμάτος με συμπόνια, δίνει τις πρώτες βοήθειες στον τραυματία. Μετά τον πάει σε ένα πανδοχείο και προβλέπει για τη φροντίδα του, μέχρι που θα είναι αρκετά καλή κατάσταση για να επιστρέψει στο σπίτι του. - Εδάφ. 30-35

Σε εδάφιά μας, τα κλειδιά, ο Ιησούς ζήτησε να πληροφορηθεί ποιός από τα διάφορα άτομα στην παραβολή αποδείχθηκε ότι είναι ο γείτονας για τον άνθρωπο που δέχθηκε επίθεση από τους κλέφτες. Όταν ο δικηγόρος απάντησε ότι ήταν αυτός που έδειξε έλεος προς το θύμα, ο Χριστός του είπε ότι πρέπει να κάνει αυτός το ίδιο.

Αυτό το μάθημα απεικονίζει την αρχή ότι η αγάπη είναι η εκπλήρωση του Νόμου, σε αντίθεση με την υπόθαλψη μιας στάσης διακηρυγμένος υπεροχής έναντι των υπολοίπων. (Ρωμ. 13:10) Ο Σαμαρείτης στην προηγούμενη παραβολή ήταν για τους Εβραίους ένας ξένος, αλλά ήταν αυτός που απέδειξε την ποιότητα του ελέους που απαιτείται απο όλους εκείνους που θα αποδειχθούν αποδεκτοί στα μάτια του Θεού.

Ως οι πιστοί προσπαθούν να καταδείξουν μια ευσεβή συμπεριφορά, θα πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι οι πράξεις καλοσύνης και υπηρεσίας, ειδικά για τα μέλη του σώματος του Χριστού, είναι εκφράσεις του ελέους του Ουράνιου Πατέρα προς εμάς. (Γαλ. 6:10) Σαν αποδεικνύουμε πράξεις καλοσύνης για λογαριασμό των άλλων, καθιστάμεθα έτσι μιμητές του Ουράνιου Πατέρα. Είναι το πολυέλεός του που έχει προβλεφθεί για λύτρωσή μας και η πρόσκλησή του για να γίνουμε μέλη της θείας οικογένειάς του. «Δοξολογείτε τον Κύριον, γιατί είναι καλός, γιατί το έλεός του μένει για πάντα.» - Ψαλμός 136: 1

Μάθημα Έβδομο

Εξυπηρετώντας τους ελαχίστους στη βασιλεία του Θεού

Εδάφιο κλειδί: «Και αποκριθείς ο Βασιλεύς θέλει ειπεί προς αυτούς· Αληθώς σας λέγω, καθ' όσον εκάμετε εις ένα τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων, εις εμέ εκάμετε.» *Ματθαίος 25:40*

Επιλεγμένα εδάφια: *Ματθαίος 25:31-46*

ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ της επίγειας διακονίας του, ο Κύριος μας Ιησούς ταπείνωσε τον εαυτό του για το θάνατο του σταυρού. Ως

αποτέλεσμα, μια ευκαιρία έχει προβλεφθεί για όλη την ανθρωπότητα να αναστηθεί από την ποινή του θανάτου, που επήλθε επι την ανθρωπότητα εξαιτίας του προπατορικού αμαρτήματος του Αδάμ. (Φιλ. 2: 8) Επιπλέον, ήταν η επιθυμία του Θεού να υπάρχει ένα «μικρό ποίμνιο» πιστών που θα συνδέεται με τον Ιησού Χριστό ευλογώντας όλες τις οικογένειες της γης κατά τη διάρκεια της βασιλείας του.

Το σημερινό μάθημα περιλαμβάνει μια μελλοντική κρίση της ανθρώπινης οικογένειας. Αυτή η διαδικασία θα απαιτήσει χίλια χρόνια για την ολοκλήρωσή της. Στο τέλος αυτής της εποχής, μια σχετική απόφαση θα παρέχεται για κάθε μέλος της ανθρωπότητας ως προς την τελική του μοίρα. - Αποκάλυψις 20:4,6

Κατά την έναρξη της παραβολής του Ιησού περι προβάτων και αιγών, επισημαίνουμε ότι όσοι θα έχουν παραμείνει πιστοί ακόλουθοι του Χριστού σε αυτή τη ζωή, θα έχουν ήδη λάβει μια ουράνια ανταμοιβή. Αυτοί θα συνδέονται με τον Κύριό τους στην ένδοξη βασιλεία της δικαιοσύνης. «Όταν δε έλθη ο Υιός του ανθρώπου εν τη δόξη αυτού και πάντες οι άγιοι άγγελοι μετ' αυτού, τότε θέλει καθήσει επί του θρόνου της δόξης αυτού, 32 και θέλουσι συναχθή έμπροσθεν αυτού πάντα τα έθνη, και θέλει χωρίσει αυτούς απ' αλλήλων, καθώς ο ποιμήν χωρίζει τα πρόβατα από των εριφίων...» - Ματθ.25:31,32

Ο Ιησούς ανέφερε ότι τα πρόβατα θα κληρονομήσουν τη βασιλεία, ενώ οι κατσίκες θα

καταστραφούν. (Εδάφ. 34, 41) 34,41) Ο λόγος για αυτές τις αποφάσεις έγκειται στο γεγονός ότι τα πρόβατα διακονούσαν, υπηρετούσαν τις ανάγκες του Κυρίου και έλαβαν έγκριση απο αυτόν σαν αποτέλεσμα, ενώ οι κατσίκες απέτυχε να δώσουν οποιαδήποτε βοήθεια.Ως εκ τούτου, τους άξιζε να απορριφθούν λόγω της εγωιστικής συμπεριφοράς τους. - Εδάφ. 37-39, 44

Δεδομένου ότι ούτε το πρόβατο ούτε οι κατσίκες είχαν την ευκαιρία να περπατήσουν με τον Χριστό κατά την επίγεια παραμονή τους, και οι δύο ομάδες ήταν προβληματισμένες ως προς το πώς βοήθησαν ή παρέλειψαν να τον βοηθήσουν στην ώρα της ανάγκης του. Το συμπέρασμα αυτού του θέματος έγκειται στο γεγονός ότι κατά τη διάρκεια της βασιλείας, θα υπάρξουν ευκαιρίες βοήθειας είτε να ευλογηθούν είτε να αγνοηθούν τα υπόλοιπα μέλη της ανθρώπινης οικογένειας, όταν ξυπνήσουν από τον ύπνο του θανάτου.

Το εδάφιο κλειδί μας δείχνει ότι τα πρόβατα θα αξίζουν την αιώνια ζωή, γιατί ο Κύριος θα τους δώσει τα εύσημα για τα έργα τους στην παροχή βοήθειας στους συνοδοιπόρους τους να ανεβαίνουν «την εθνική οδό» της αγιότητας, σαν να το είχαν κάνει πρωσοπικά γι 'αυτόν.

Αν και η τοποθέτησης της σκηνης αυτής της παραβολής είναι κατά τη διάρκεια της βασιλείας, όταν η ανθρωπότητα θα κριθεί άξια ή ανάξια της αιώνιας ζωής στη γη, περιέχει επίσης ένα μάθημα για εκείνους που προσπαθούν να είναι ακόλουθοι

του Χριστού κατά τη διάρκεια αυτής της εποχής του Ευαγγελίου ηλικία. Όταν σημειώνουμε τις αδυναμίες, δοκιμές, και τους πειρασμούς των συναδέλφων μας εν Χριστώ, ας θυμηθούμε ότι και εμείς είμαστε ευάλωτοι, σε ένα βαθμο, στις ίδιες επιθέσεις από τον κόσμο, τη σάρκα και τον αντίπαλο των ψυχων μας. Η συμπαθητική επιθυμία μας να βοηθήσουμε τους άλλους, θα αποδείξει την εκτίμησή μας για το προνόμιο της απόδοσης της εν Χριστῶ υπηρεσίας. Ας αναγνωρίσουμε τη σημασία της βοήθειας μας για τους αδελφούς μέσα από τις δράσεις και τις προσευχές μας, καθώς και γενικά μέσω του πνεύματος της ενθάρρυνσής μας.

Μάθημα Όγδοο

Ενδεδυμένοι καθώς και έτοιμοι

Εδάφιο κλειδί: «Ενδύθητε την πανοπλίαν του Θεού, διά να δυνηθήτε να σταθήτε εναντίον εις τας μεθοδείας του διαβόλου.» Εφεσίους 6:11

Επιλεγμένα εδάφια: Προς Εφεσίους 6:10-20

Ο ΚΑΘΕΝΑΣ που αφιερώνει τον εαυτό του στην δικαιοσύνη σύντομα μαθαίνει ότι η χριστιανική ζωή είναι ένας πόλεμος. Τόσο πιο αποφασισμένος είναι ένας πιστός είναι στην επιδίωξη της αγιότητας, τόσο μεγαλύτερη θα είναι η προσπάθεια του Σατανά να τον καταστρέψει. (Α

Πέτρ. 5: 8,9) Είναι για αυτό το λόγο ο Παύλος μας συμβουλεύει να χρησιμοποιήσουν τους πόρους που προβλέπονται από τον Κύριο, για να είμαστε επιτυχείς για την καταπολέμηση των επιθέσεων του εχθρού. - Εφεσ. 6:10

Το εδάφιο μας εδώ υποδεικνύει την ανάγκη της ένδυσης της θείας πανοπλίας που προβλέπεται για να αντέχουμε τα τεχνάσματα του πονηρού. Μπορούμε να προστατευθούμε πλήρως μόνο με τη χρήση του κάθε στοιχείου της προστασίας που παρέχεται για εμάς.

Παύλος απαριθμεί στη συνέχεια τα διάφορα απαραίτητα κομμάτια της πανοπλίας μας, αρχής γενομένης με τη ζώνη της αλήθειας. Με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος, και δίνοντας έμφαση στις αρχές της αγίας ζωής εμπλουτιζόμενες με μια συντονισμένη προσπάθεια για να κατευθυνόμαστε από το θέλημα του Θεού, θα ενισχυθούμε έναντι στις μεθοδεύσεις του διαβόλου. Έχουμ εντολή επίσης να βάλουμε και τον θώρακα της δικαιοσύνης. Αυτό σχετίζεται με την δικαίωσή μας που προκύπτει από την πίστη μας στην αποτελεσματικότητα του χυμένου αίματος του Χριστού, καθώς και απο εμάς να λάβουμε την έγκριση απο τον Θεού για να γίνουμε οι υιοί του, με βάση την απόδοση της αποδοχής του ώστε να καλυφθούν οι ατέλειές μας. - Εδαφ. 12-14

Στη συνέχεια θα πρέπει να είμαστε παπουτσωμένοι με τα σανδάλια της ειρήνης. Είναι μέσω της δύναμης του Αγίου Πνεύματος και της

γνώσης του σκοπού και σχεδίου του Θεού για μας ότι μπορεί να έχουμε αυτή την αίσθηση της εσωτερικής γαλήνης, παρά την αντίθεση που λαμβάνουμε από τον κόσμο, τη σάρκα, και τον Αντίπαλο των ψυχών μας. Η φυσική προδιάθεση είναι να προβούμε σε αντίποινα εναντίον εκείνων που μας αντιτίθενται. Αυτό μπορεί να ξεπεραστεί μόνο όταν συνειδητοποιούμε ότι η εστίασή μας θα πρέπει πάντα να είναι στην κατανόηση ότι είναι μέσα από πολλές θλίψεις που μπορούμε να εισέλθουμε στη βασιλεία του Θεού. Η μελέτη και εμποτισμός μας των πολύτιμων υποσχέσεων του Θεού θα μας δώσει τη δυνατότητα να βιώσουμε αυτό το νοητικό πλαίσιο. Εδαφ. 15

Η ασπίδα της πίστης είναι επίσης μια αναγκαία συνιστώσα της πανοπλίας για να μας προστατεύει σε αυτόν τον κακό κόσμο. Σε όλη την ιστορία, όλοι όσοι έχουν λάβει τις ευλογίες του Θεού, απέδειξαν την πίστη ότι θα τους ανταμείψει για την πίστη τους ακόμη και αν δεν είχαν πλήρη γνώση για το πώς θα πραγματοποιήσει τα σχέδιά του. Ο του Αγίου Πνεύματος γεννηθείς πιστός θα πρέπει να είναι γεμάτοι με πίστη και να μην χάσει ποτέ την εμπιστοσύνη του ως προς το ένδοξο αποτέλεσμα μετά από αυτή την νύχτα της αμαρτίας. - Εδα. 16

Το κράνος (περικεφαλαία) της σωτηρίας σχετίζεται με την πνευματική κατανόηση του σχεδίου του Θεού για τη σωτηρία. Οι γνώσεις μας ενισχύονται από τη μελέτη των Γραφών, μέσω της

οποίας θα μπορούμε να εκτιμήσουμε τη σοφία, τη δικαιοσύνη, την αγάπη και τη δύναμη του Δημιουργού μας για να επιτύχει ό, τι θα είναι "η επιθυμία όλων των εθνών." (Αγγαίος 2:7) Το ξίφος του Πνεύματος είναι το μόνο επιθετικό μέρος του οπλισμού μας στο ότι μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την αντιμετώπιση των σφαλμάτων, των πνευματικών. Ωστόσο, αυτό πρέπει να χρησιμοποιηθεί με ένα στοργικό τρόπο, έτσι ώστε να μην είμαστε πολύ σκληροί όταν ασκούμε την κριτική στους άλλους, που ενδεχομένως να μην έχουν φωτιστεί από τον λόγο του Θεού. - Εφεσ. 6:17

**Φέτος, η σωστή ημερομηνία για την
τήρηση του αναμνηστικού δείπνου του
Κυρίου μας είναι μετά τις 6μμ την
Πέμπτη, 2 Απριλίου 2015.**

